

/ J. Miranda

Nicolás Redondo vol marge de maniobra per a oposar-se a l'OTAN

Les pensions trenquen la família socialista

Per primera vegada, el PSOE assaja la ruptura interna

Josep M. SANMARTÍN

La dura polèmica desfermada al voltant del projecte de reforma de les pensions ha plantejat, de retruc, la possible desunió interna del PSOE, esquerda per on es precipitarien totes les contradiccions que aquest partit ha hagut d'assumir en dos anys i mig de govern. L'estabilitat i la disciplina del PSOE és un element imprescindible en qualsevol anàlisi política de la situació estatal,

i els mateixos líders socialistes, començant per Felipe González, s'han atipat d'assegurar que el partit és l'única força política capaç de vertebrar i de cohesionar la nova Espanya democràtica i autònoma.

D'altra banda, la unió interna del PSOE és adduïda sovint com un dels principals factors diferenciadors entre aquest partit i els de la dreta i l'esquerra, que pateixen un permanent i crònic panorama de pica-baralles, escissions, en-

frontaments i divisions i indisciplines. Això ha permès al PSOE d'assumir davant l'opinió pública un caire de seriositat que, als altres partits, els costa més d'oferir.

Moltes tendències dins el PSOE

Tanmateix, tothom sap que al si del PSOE conviuen nombroses ales, tendències, sectors, interessos i, també, ideologies. Des dels republicans nostàlgics i vells lluitadors, fins a la nova Esquerra Socialista, passant pels nuclis nacionalistes de Catalunya, Galícia, Andalusia o el País Valencià, dins del PSOE hi ha una mica de tot, unit pel liderat de Felipe González, per l'enorme quota de poder que ha aplegat el partit i per una dinàmica normalitzadora de les classes mitjanes i populars que el 1982 pactaren amb el PSOE una reforma moderada del país.

Cal reconèixer que aquest poti-poti intern s'ha mantingut força estable fins ara i que, llevat d'alguna indisciplina sense conseqüències, com la protagonitzada per Alfonso Puerta i el seu PASOC o la dels irreductibles del PSOE-històric, els observadors han assistit tan sols a les sordes topades internes entre «guerristes» i «socialdemòcrates» o entre «tecnòcrates» i «socialistes purs».

No hi ha indicis clars, ara com ara, que cap d'aquestes diferències hagi crescut prou per a fer perillar l'estabilitat interna del PSOE a curt termini, i no s'endivinen dissidències destacables en els rengles socialistes. Ningú no pot afirmar de debò que el PSOE es trenqui d'una manera irreversible. I això no obstant, ningú no pot negar tampoc que en el front socialista les coses es-

tan canviant i que la fractura és certa.

La ruptura s'ha produït lògicament per l'indret més feble: la zona de contacte entre el PSOE i la UGT. De fet, des del moment en què el govern central assumí una política econòmica d'austeritat, amb molts ingredients neoliberalis, el desacord ja era un fet. En el darrer congrés de la UGT, aquesta previsible incompatibilitat fou discutida intensament, i per cert, en aquell moment tots els alts càrrecs de la UGT que simultaniaven responsabilitats amb el PSOE declararen que, en cas de conflicte, es sotmetrien, primerament, a la disciplina sindical i, després, a la del partit. La curiosa simbiosi entre el PSOE i la UGT ha fet que, d'una banda, el trencament hagi resultat més espectacular i dolorós, i, de l'altra, més transcendent. Allò que és parteix no és ben bé el PSOE, sinó l'anomenada «família socialista», si bé a l'hora de les eleccions tot és una sola cosa.

Cal rectificar l'error de les llistes

Ara s'han alçat veus, com la de l'ex-senador extremeny Antonio Rosa, que consideren un error haver presentat dirigents de la UGT com a parlamentaris socialistes. Llavors es pensà que era una manera de solidificar els llaços entre el partit i el sindicat, fent-los compartir decisions polítiques i econòmiques escassament populars, però a la llarga s'ha demostrat que la fórmula no resol bé les situacions límit i crea tensions addicionals. L'energia desplegada per l'executiva federal del PSOE, per tal d'impedir que els parlamentaris més acostats a la UGT trenquessin la disci-

plina de vot en l'afer de les pensions i que els quadres assistissin a les manifestacions sindicals del dia 4, demostra que l'assumpte és greu i que l'esquizofrènia PSOE-UGT és en aquests moments l'amenaça interna més gran que té

la presència d'ugetistes en els grups parlamentaris del PSOE i en els òrgans directius del partit evita una dretanització, potser definitiva i irreversible, del partit socialista.

La UGT i el PSOE han partit peres després que la

qüestions més difícils i, en canvi, es posa tes en aquelles de més raonables, i al capdavall més susceptibles de negociar: les pensions. ¿Perquè aquest comportament tan estrany? Segurament, per la proximitat del debat sobre l'OTAN.

Tots els grups i les ales del PSOE coincideixen en el liderat de Felipe González

el bloc socialista. Davant la possibilitat d'una indisciplina massiva, la direcció del PSOE tingué una reacció taxativa: el govern no pot ser discutit; ha de ser sostingut pels socialistes.

Tot plegat es veia venir tant, que, ja en el 1978, el sector provinent de l'USO, encapçalat per José María Zúñiga, obligà Nicolás Redondo a abandonar l'executiva del PSOE. Per això, ara Redondo gaudeix d'una certa llibertat d'acció, ja que «només» ha de compatibilitzar la secretaria general d'UGT amb el seu escó de diputat socialista. Ara s'espera que l'ala més sindicalista insisteixi en la conveniència de separar més ambdues organitzacions, però els partidaris de mantenir l'actual situació orgànica sostenen que

primera fes tres regals molt importats al govern: la política de concertació social, en lloc de la de confrontació (línia que ha arrelat força bé en el món del treball), l'hàbit de moderació salarial i l'acord econòmic i social. La UGT no es veia obligada a anar més enllà, i no hi ha anat. Tanmateix, també és cert que la reforma de les pensions no és, ni de bon tros, el gripau més gran que s'ha hagut d'empassar el sindicat, durant aquests últims dos anys i mig.

Això explica el desconcert de Jose Luis Corcuera, que plegà del seu càrrec a la direcció d'UGT precisament perquè no entenia aquesta contradicció que ell ha viscut molt a la vora: el sindicat bleiga davant del govern en aquelles

L'OTAN, una bomba de rellotgeria

L'assumpte de l'OTAN sí que pot dividir definitivament els socialistes i, de fet, ja està provocant una aspra polèmica interna. Hi ha qui diu que l'enfrontament sobre les pensions és tan sols un assaig del gran debat sobre l'OTAN, i que Nicolás Redondo, el més significat líder antiatlantista del PSOE, segons es veié al XXX Congrés del partit, ha volgut marcar des d'ara distàncies amb el partit, conscient que la topada serà inevitable i que li cal temps i marge de maniobra i credibilitat per preparar la batalla. Si, tal com han insinuat amb claredat els partits de centre i de dreta, és a dir els pro-atlantistes, s'abstenen de participar en

C.E.S.

CENTRE OF ENGLISH STUDIES

Membre de la FECEI
Federació Espanyola
de Centres
d'Ensenyament
d'Idiomes

JAI ALAI, 5
(cantó Misser Mascó)
zona Albereda

ANGLÉS ADULTS I XIQUETS

- Cursos intensius d'estiu
- Cursos de repàs, 8é d'EGB, BUP i SELECTIU

Horari d'oficina
9.30 a 1.30
i 5 a 9
Tel. 361 22 04

Al XXX Congrés ja s'insinuaren algunes de les divergències

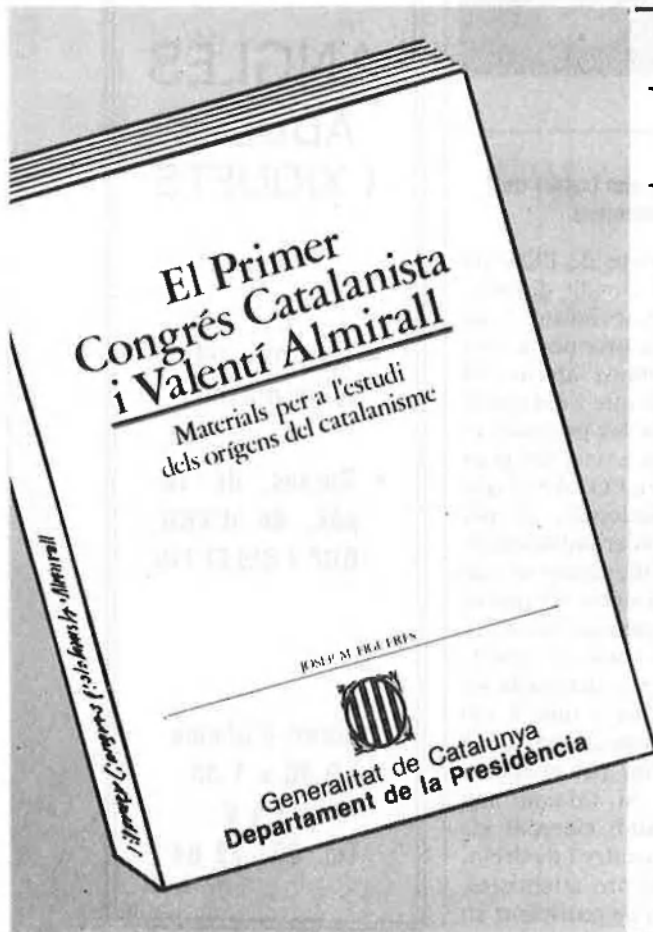
/ J. Rodríguez/Cover

rill que corre el PSOE d'un esclat general difícil de refer, perquè ¿és possible mantenir una gran disputa interna entre partidaris i contraris a la permanència, fer campanya socialistes contra socialistes i, al cap de pocs mesos, anar a unes eleccions generals ben agermanades totes les ales i les faccions del partit, com si res no hi hagués passat? Possible, sí que ho és, però complicat, també. Tant que els altres partits, que saben que tenen les bases igualment dividides, no gosin arriscar-se a una confrontació interna a causa de l'aventura del referèndum, tan sols per treure les castanyes del foc al PSOE i que aquest pugui quedar bé. En qüestió de mesos, l'OTAN podria canviar el panorama polític socialista i, de passada, l'estatal.

el referèndum, la pressió sobre les bases socialistes, feta des del govern i des de l'executiva federal del PSOE, perquè votin a fa-

vor de la permanència, serà molt forta, i el recurs a la militància a la UGT, oficialment contrària a l'OTAN, serà l'única sorti-

da per poder votar en contra. La fractura actual s'ha de repetir, però aquesta vegada molt més agreujada. L'OTAN és el gran pe-

Per conèixer...

la dialèctica d'on brollà el Catalanisme polític

Per valorar...

l'acció política i el pensament teòric del creador del «Diari Català»

Per entendre...

l'home del lema «Catalunya i avant»

**DEMANEU-LO
A TOTES LES LLIBRERIES**